

— Единъ, два, три! Единъ, два, три!

Вода! Вода!

— Да съмъ сега въ Нанси. . . — заговори мекиятъ тънъкъ гласъ. — Азъ си имамъ тамъ една годеница. . . Чудесно момиче съ черно-зелени: като едри водни бубулечки, очи. . . Е-ехъ. . . Незнамъ защо стана тая война. . .

И все вървѣхме и вървѣхме.

— После да ви кажа ли, — поде пакъ Ашеровъ, — необяснимо ми е защо мене, опитниятъ, специализиралъ жболѣкаръ ме държатъ въ строя, а за жболѣкаръ на полка сж поставили тоя якъ бившъ фелдшеръ, който нищо не разбира. Необяснимо защо.

Побѣлѣлитъ му отъ прахъ халтави ботуши чаткаха съ налчитъ си, влачеха се слабитъ му нозе.

— Ей, нашенски! Колко остава до село Х.? — попитаха изморени, изнемогващи момчета минаващъ селякъ.

Селякътъ бързаше. Безъ да спира, той се обърна и погледна въ посоката, отдето идеше.

— Единъ часъ.

— Лъже! Ядовито изика нѣкой. — Македонскитъ часове сж дълги. Като каже единъ да знаете, че сж петъ.

Селякътъ, каточели не го чу. Продължи да праши изъ шосето надоле.

— Неможете ли да ме изпратите назадъ въ болницата... Азъ съмъ слабъ човѣкъ, а по нѣкога ми се явява и захаръ...

Е. . . ?

Силомъ се усмигнахъ.

— Азъ и тамъ ще работя. . . И по-полезенъ ще съмъ... Свършилъ съмъ съ отличие. . . И въ Франция бѣхъ на практика. . .

— Е-е ехъ. . .

— Вѣрно. Ако ме изпратите, напимѣръ, за захарната болестъ. . . А?.. Какво ще кажете. , .

Мълчехъ.

Ашеровъ ме подрѣпна за лакътя.

— А? — плахо попита той.

„Трамта, трамта, трамта, та,

Търрр рамта, търрр-рамта...“, заблъска нѣкжде отпредъ съвсемъ изкуфялъ барабанъ.

Вода!

И все вървѣхме, вървѣхме.

Височинитъ надъ Удово.

Лунна есенъ. Небето е тъмно, синьо и дълбоко, безкрайно дълбоко. Звезди.

Ние, стотици, стотици, кални мжже, едни налѣгали въ мочурляка, други прави чакахме да съмне.

Рѣдки гори стърчатъ около насъ. Дърветата отъ време на време помръдватъ, листата изведнажъ вкупомъ зашумя-